

## ADVENT, TEMPS DE PREGÀRIA

En començar l'Advent d'enguany encetem aquest temps de la proximitat de l'amor descendent (condescendent) de Déu cap a nosaltres. Tots necessitem ser salvats. I Crist va venir i ve i vindrà com a Salvador veritable. Ell és la resposta definitiva de Déu al món. Fa dos mil anys que ha vingut i encara no l'hem deixat entrar del tot a la nostra història. Ell ha vingut, però nosaltres o no ens n'hem assabentat o no l'hem acollit del tot: el camí cap a la novetat de vida que Crist ens vol transmetre és llarg i encara ens convoca també enguany.

Tanmateix, Jesús va venir, ve i vindrà. Enguany podem mirar amb agraïment cap al passat. El Nadal és memòria. Però també hem de mirar cap al futur, en aquesta dinàmica escatològica de caminar vers el que és definitiu. Però sobretot celebrem el present. Perquè "avui" s'actualitza aquí i per a nosaltres la gràcia salvadora del Naixement i de la Presència de Déu entre nosaltres, ficat de ple en la nostra història. L'"ahir" de fa dos mil anys es projecta cap al "demà" del final dels temps i, sobretot a l'"avui" de la nostra vida actual, de manera privilegiada en la celebració dels sagraments.

Per això l'Advent no és només temps d'esperança –com fa uns anys vaig titular una xerrada en una ocasió semblant a aquesta–, sinó de pregària, de recerca, de sortir a l'encontre, d'alegria pel "sí" a la seva iniciativa. Temps de preparar i corregir camins. Temps de resar i cantar "Veni, senyor Jesús", però també de dir amb les nostres obres "Vinc, Senyor Jesús". Perquè, ¿som nosaltres els que esperem o és Crist qui espera que enguany l'acollim de debò a les nostres vides? ¿Es tracta només que Déu és Déu-amb-nosaltres, o també que nosaltres siguem nosaltres-amb-Déu?

Vet aquí una qüestió actual en nosaltres i que és expressió dels nostres dubtes, de les nostres foscor, de la nostra recerca i de la nostra indigència quan no vivim amb tota la intensitat la nostra adhesió a Jesucrist. Tanmateix, benaurades foscor i angoixes que ens treuen d'una seguretat de nosaltres mateixos de tenir-ho tot resolt però que ens feia a voltes impermeables a les crides de l'Esperit, que ens feia incapaços de valorar l'acció salvadora i lliure de Déu més enllà de les estructures de l'Església... de fet, els cristians sempre tenim el perill de creure'ns posseïdors absoluts de la veritat enlloc d'acceptar la tasca humil que ens cal recomençar cada matí de posar-nos a l'abast de la veritat que és només Jesucrist per tal que Ell vagi posseint-nos més i més a nosaltres. Benaurades foscor, doncs, que ens han obert de nou a la recerca, a la conversió, que ens arrenquen de les falses seguretats a les que estem afeccionats i ens fan experimentar la nostra immensa indigència, que ens fan experimentar com la salvació només la podem esperar de Jesucrist, no de nosaltres mateixos pel fet de ser ja cristians i fins i tot de formar part de l'Església i ésser més o menys practicants.

Acostem-nos al que és característic de l'Advent. Acostem-nos més a l'experiència real de l'esperança cristiana, la qual apareix no com un gran esclat sinó com una petita llum enmig de la foscor, petita però tenaç enfront de la tenebra que la vol engolir. És com un plantar cara, en nom de Déu, a la desesperació imperant en el món i en el cor de cada persona, de cadascú dels que som aquí. Però cal passar per l'experiència de total despullament d'un mateix, per la vivència de la pobresa radical de l'home, per poder fer sense orgull el gest d'esperança, amb sinceritat i amb fermesa, sense oblidar els altres que també són fills del mateix Pare.

El nostre món i els cristians, concretament, estem passant una prova seriosa de l'esperança. Cada dia podem comprovar i som més conscients del mal en el món i el fracàs de qualsevol esforç individual o col·lectiu, i ens veiem incapaços d'afrontar-lo i fins i tot ens convertim en "passotes" o caiem en l'indiferentisme; l'egoisme dels benestants, la manca d'horitzons dels pobres –i pensem que hi ha moltes menes de pobresa–, l'encarcament de certes estructures que allarguen aquestes situacions... i l'experiència personal de cadascú, la migradesa del nostre estimar, la reincidència en unes infidelitats que ens fan perdre la il·lusió d'un futur millor, l'ambigüitat de moltes de les nostres accions i reaccions... tot plegat ens fa trontollar l'esperança per no dir que ens fa caure en la desesperança. A més, ja estem cansats de paraules, tant que quan ens arriba un missatge de consolació ens malfiem com un malalt que ja refusa tota medicina. Àdhuc trobem una grandesa tràgica en el refús de la salvació que se'ns ofereix.

Sí, ens cansem perquè el camí és llarg i amb obstacles, però sobretot perquè oblidem que és en els moments difícils quan Déu ens madura, quan va obrint en nosaltres l'espai interior per acollir el seu do. Cal que ens buidem per deixar-li espai i això no es fa sense sofriment. És absolutament necessari que ens buidem del nostre jo, un jo orgullós i gran i... A través de decepcions i fracassos és com ens anem buidant de falses seguretats, i quan les hem perdudes totes ens sembla que estem perduts, a l'intempèrie, que estem sols, que no comptem, quan pensem que tothom pensa per a ell i jo què; però és aleshores precisament que estem madurs per a l'autèntica esperança. Cal que passem pel desert per arribar a la terra promesa, com el poble escollit. Hem de penetrar en el núvol per arribar al cim de la muntanya. Hem d'acceptar la nit obscura per assolir la faç de Déu. No és un mer conformisme, això no. Passem pel núvol, per la nit, pel desert, amb joia i amb amor, amb esperança i fe, perquè estem segurs que agafats de la mà d'Aquell que és l'únic que estima de debò arribarem a la meta. De moment, però, fem camí. No val defallir. I us ho dic de cor, pel que m'ha tocat viure, visc i viuré. Sempre som en camí i recordeu allò del poeta: "caminante no hay camino, se hace camino al andar".

Ell ens va al davant. Quan prega al Pare durant la nit, quan plora sobre Jerusalem, enfonsat en l'agonia de Guetsemani o parlant al lladre al seu costat, i en moltes altres ocasions... ens dóna el gest i la mesura de la nostra esperança.

Però, som homes i ensopeguem sovint i a voltes en els mateixos obstacles. Tanmateix si realment volem fer Església, cal que cadascú aprengui a viure el propi camí amb plenitud, respectant al mateix temps el camí dels altres. I viure el propi camí no vol dir pas viure separat dels altres, ans al contrari; cercant el bé dels altres, preocupant-se pels altres –pregant i ensenyant a pregar, tasca fonamental de tot bon catequista–. Cal estar units a Déu, sentir-se estimat i salvat pel Crist. És aleshores que la pau i la joia esdevenen de debò do de Déu.

De segur que necessitem revifar la nostra fe, retrobar i alimentar l'experiència de Déu –si no, com podem ser testimonis d'aquesta experiència?–, viure amb força, amb goig i amb il·lusió la relació amb Ell, aleshores hem d'estar molt atents a Ell. En tot moment. I com es fa això? A través de molts mitjans. Un d'especialment necessari i privilegiat és la pregària. També se'n parla molt durant l'Advent, d'ací el títol de la trobada d'avui.

No parlaré pas ara en detall de la pregària. Tan sols un parell de breus consideracions. En primer lloc, mai no està de més recordar la importància de la pregària en la vida de Jesús mateix. Sempre m'ha fet pensar molt que els evangelis remarquin com Jesús, en el moment en què comença a tenir "èxit" entre la gent, quan les multituds el segueixen, sembla fins i tot escapar-se i amagar-se de tothom per buscar la pregària en la soledat: *"De bon matí, quan encara era fosc, es va llevar, sortí, se n'anà en un lloc solitari i s'hi va quedar pregant. Simó i els seus companys es posaren a buscar-lo. Quan el van trobar li digueren: "Tothom et busca.""* (Mc 1, 35). Tot un exemple i una interpel·lació per a nosaltres que de seguida ens aboquem a l'activisme i deixem en segon terme el silenci, la soledat, la reflexió...

Fins i tot si ho mirem des d'una perspectiva pràctica, no hi ha acció cristiana que tingui eficàcia si no neix de la pregària. Jesús mateix ho vivia amb aquest esperit, i per això els evangelis el presenten sovint apartant-se de les multituds que el segueixen i buscant la soledat per a pregar. Si cal insistir tant en la importància de la pregària, és també per no oblidar que des de la visió del creient l'acció fonamental és sempre la de Déu; "no són res ni el qui planta ni el qui rega; només compta Déu, que fa créixer" (1C 3, 7), i la pregària és el mitjà a través del qual rebem aquesta força que ve de Déu.

Però ull! Si parlem de la pregària no la devaluem, no la reduïm de cap manera a una pràctica penitencial o a una obligació imposada o a un entreteniment piadós. També hem arribat a convertir una experiència tan intensa i tan enriquidora com la pregària en una pràctica externa i sense força. Potser perquè hem oblidat que la pregària pertany més a l'àmbit del cor que no pas al del cap. En qualsevol cas, el qui realment creu en un Déu personal i comunicatiu, no pot passar més temps parlant d'Ell que no pas parlant amb Ell.

La pregària, per recordar el que diuen els grans mestres espirituals, és l'amistat amb Déu. Una relació, per tant, de tipus personal. Que té les seves regles, les seves fórmules... però que és molt més que això: és sobretot diàleg, intercanvi, relació situada en l'àmbit de l'amor...

El Déu cristià no és un primer motor immòbil, ni un principi filosòfic, ni una força de la natura, ni tampoc el Déu transcendent i llunyà que encara molts cristians del nostre temps tenen interioritzat. És el Déu personal, amb capacitat i amb voluntat de relació, que es comunica i espera la resposta lliure i amorosa de la persona humana. Per això ser cristià és acollir l'amor de Déu, que ha assolit la seva manifestació plena en Jesucrist, i deixar-se transformar per l'Esperit present en el cor. Ser cristià és respondre a aquest do i entrar en una relació personal profunda i vital amb aquest Déu que es fa proper, tan proper que habita en cada un dels creients.

Ho vivim així? Sabem escoltar Déu? Perquè molts entenen la pregària com un "parlar a Déu", quan en realitat allò que ens convé és escoltar-lo, perquè la seva paraula sempre és més important que la nostra. Escoltar Déu implica una disposició d'obertura, de receptivitat, d'acolliment davant d'Ell...

Sens dubte una manera privilegiada de posar en pràctica aquesta receptivitat és el contacte amb la Paraula de Déu que ens arriba en les lectures bíbliques. En aquest temps d'Advent la litúrgia ens ofereix novament un seguit de textos de gran riquesa en tots els sentits... que ens conviden a endinsar-nos en el misteri de Crist i a revisar a fons

la nostra vida. Una bona manera d'anar avançant en aquesta experiència de proximitat amb Déu que és la fe cristiana serà, doncs, una escolta atenta i fructuosa de la Paraula. Cal, però, una lectura que a través de la pregària i la contemplació ens porti a l'acció.

El Concili Tarraconense demanava educar les comunitats en la lectura espiritual i eclesial de la Paraula. Altra vegada, nosaltres som els primers que hem de posar-ho en pràctica per poder-ho ensenyar als altres.

Perquè el qui millor pot atreure les persones cap el Crist és algú que el conegui i pugui parlar-ne als altres amb coneixement de causa, no per haver estudiat moltes coses sobre ell sinó per haver-lo escoltat, per haver parlat amb ell, per trobar-se'l en l'eucaristia i en la vida de cada dia...

De fet, cada cristià ha de fer l'experiència de sentir-se estimat per Déu, i l'experiència de la relació personal amb el Pare, el Fill i l'Esperit. Mentre no sigui així, la fe serà mediocre, es limitarà fàcilment a una pura decoració exterior o, pitjor encara, es convertirà en una càrrega feixuga o alienadora. I aleshores, ja podem fer tots els plans de catequesi o evangelitzadors i totes les estratègies de recristianització de la societat, que no tindrem cap èxit.

Avui, en un món on les ideologies més ben elaborades han anat caient, i on les teories més complexes tenen un escàs poder d'atracció, continua essent plenament vàlid i suggerent el testimoni de qualsevol persona que proclama allò que viu. Recordem què diu l'autor de la primera carta de sant Joan: *"Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida, ja que la vida s'ha manifestat: nosaltres l'hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist"* (1Jn 1, 1-3).

Tan de bo, després d'aquest Advent i Nadal poguéssim afirmar nosaltres això mateix!

Visquem aquest Advent, pregant, és a dir escoltant la Paraula de Déu que és una invitació constant a ser signes d'esperança per a tothom, dins de la comunitat i fora d'ella. Crist, el Déu fet home, ens ha salvat a tots i ens estima a tots. És qüestió de fer allò que Ell va fer: estimar. Si estimem, cercarem el bé de tots. Treballem per fer present en el nostre món, en la nostra vida, allò que diem que esperem. I això que esperem ja es va realitzant ara i aquí. Déu és present en el món, en cadascú. A cada passa podem trobar senyals de la felicitat que esperem. En tot es pot anar descobrint una història d'amor, a la qual val la pena apuntar-s'hi. I si en algun moment no ho sabem veure, és quan més fort ens hi hem d'agafar a la pregària per tal de no defallir en l'esperança: Jesús també ho va fer això. Preguar, doncs, no és dir coses a un Senyor i esperar que mig et contesti. Aprendre a pregar és una llarga aventura a compartir. És un anar descobrint i aprofundint la tasca de fidelitat a Déu que tenim posada al davant, en cada moment, a l'arrel del que diem i fem. Cada segon de la nostra vida és un Advent continuat.

Fixem-nos si més no en Maria. El record i la presència amorosa de la Mare de Déu és el model més estimulante de com Déu ha actuat amb el seu “sí” en la història, i de com algú de la nostra família, una noia del poble, ha sabut respondre-li amb un “sí” coherent, des del naixement fins a la mort i la glorificació del seu Fill. Per això podem dir que hi tenim la millor Mestra de la pregària i de l’espera en l’Advent, de l’acollida joiosa en el Nadal, i en l’Epifania de la manifestació missionera –tasca que ens pertoca a tots, com Església que som–.

Rebem el Fill com el millor regal que constantment se’ns fa, no com una possessió adquirida i rutinària sinó amb un cor agraït en comunió amb tots els homes d’arreu del món. El Fill, el Déu fet home, la Paraula és el millor regal que mai s’hagi pogut rebre. Si un fill, fruit de l’amor de dues persones que s’estimen, ja és un excel·lent regal, que en direm del Fill, amb majúscula, fruit de l’amor que Déu ens té! Rebem-lo, però comuniquem-lo. Aquesta és la nostra missió: donar a conèixer l’Amor, tot estimant-nos els uns als altres.

P. Ferran Colás Peiró, C.O.

## UN PETIT QÜESTIONARI QUE ENS AJUDI A MEDITAR

Advent, temps de pregària, temps de preparació a la vinguda del Senyor...

- a) En què fem consistir nosaltres (personalment, per poder fer després el servei que l'Església ens encomana) aquesta preparació?
- b) Quin és el nostre compromís d'anar-lo a trobar?
- c) Des de la nostra pregària, si nosaltres ja ens sentim “salvats”, com fem realitat pels altres allò de *vingui a nosaltres el vostre Regne*?
- d) Deixem que Crist s'encarni en nosaltres, perquè com Maria el fem present en el nostre ser i allà on som?
- e) Intentem fer un comentari comparatiu de:

### Lc 1, 68-79

Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel:  
ha visitat el seu poble i l'ha redimit;  
fa que s'aixequi un salvador poderós  
a la casa de David, el seu servent,  
com ho havia anunciat, de temps antic,  
per boca dels seus profetes.  
Així ens salva,  
alliberant-nos dels enemics,  
de les mans dels qui ens volen mal,  
mogut pel seu amor als nostres pares  
i pel record de l'aliança santa  
que jurà al nostre pare Abraham,  
prometent de concedir-nos  
que, sense por,  
lliures dels enemics, li donem culte,  
amb santedat i justícia, tota la vida.  
I a tu, infant, et diran  
profeta de l'Altíssim,  
perquè aniràs al davant del Senyor  
a preparar els seus camins;  
faràs saber al poble  
que li ve la salvació,  
el perdó dels seus pecats.  
Per l'amor entranyable del nostre Déu  
ens visitarà un sol que ve del cel,  
per il·luminar els qui viuen a la fosca,  
a les ombres de la mort,  
i guiar els nostre passos  
per camins de pau.

### Mt 6, 9-13

Pare nostre que esteu en el cel:  
sigui santificat el vostre nom;  
vingui a nosaltres el vostre Regne;  
faci's la vostra voluntat,  
així a la terra com es fa en el cel.  
El nostre pa de cada dia  
doneu-nos, Senyor, el dia d'avui;  
i perdoneu les nostres culpes,  
així com nosaltres perdonem  
els nostres deutors;  
i no permeteu que nosaltres caiguem  
a la temptació,  
ans deslliureu-nos de qualsevol mal.